

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudkyní JUDr. Markétou Lehkou, Ph.D., v právní věci žalobce: **D. H.**, nar. „X“, bytem „X“, , proti žalované: **České správě sociálního zabezpečení**, se sídlem v Praze 5, ul. Křížová č. p. 25, PSČ 225 08, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 16. 5. 2016, č. j. „X“, o invalidním důchodu,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení ze dne 16. 5. 2016, č. j. „X“, o námitkách, a rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení ze dne 23. 2. 2016, č. j. „X“, **se pro vady řízení z r u š u j í** a věc se **v r a c í** žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná **je p o v i n n a** zaplatit právnímu zástupci žalobce náhradu nákladů řízení ve výši 41,- Kč do třiceti dnů od právní moci rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou, která byla podána v zákonem stanovené lhůtě, domáhal přezkoumání zákonnosti napadeného rozhodnutí žalované České správy sociálního zabezpečení ze dne 16. 5. 2016, č. j. „X“, kterým byly zamítnuty jeho námitky proti rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení ze dne 23. 2. 2016, č. j. „X“, kterým byl žalobci s odkazem na ust. § 56 odst. 1 písm. d) a ustanovení § 41 odst. 3 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „zákon o důchodovém pojištění“), snížen od 10. 3. 2016 invalidní důchod pro invaliditu třetího stupně na invalidní důchod pro invaliditu druhého stupně, s odůvodněním, že dle posudku Okresní správy sociálního zabezpečení Teplice ze dne 18. 1. 2016 je žalobce nadále invalidní pro invaliditu druhého stupně, neboť z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu mu poklesla jeho pracovní schopnost o 50%, zatímco pro vznik invalidity třetího stupně je nutný pokles minimálně o 70%.

Žalobce v žalobě uvedl, že s rozhodnutím žalované nesouhlasí. Žalobce se léčí na oddělení kardiologie, interny, endokrinologie, neurologie a diabetologie. K prokázání svých tvrzení předložil kopie nejnovějších lékařských zpráv. Žalobce je přesvědčen, že pro jeho přetrvávající negativní zdravotní stav mu náleží invalidní důchod pro invaliditu třetího stupně a nikoli druhého stupně jak rozhodl správní orgán I. stupně.

Žalovaná ve svém vyjádření k žalobě uvedla, že při určování poklesu pracovní schopnosti vycházela ze zdravotního stavu pojištěnce doloženého výsledky funkčních vyšetření. V otázce posouzení nároku na dávku důchodového pojištění podmíněného dlouhodobým nepříznivým zdravotním stavem byla žalovaná vázána posudkem lékaře příslušné okresní správy sociálního zabezpečení. Posudek o invaliditě obsahoval kromě formálních náležitostí rovněž posouzení a datum posouzení zdravotního stavu, včetně pracovní schopnosti pojištěnce a míry jejího poklesu. Napadené rozhodnutí bylo vydáno na základě lékařského posudku vypracovaného dne 10. 5. 2016 pro účely řízení o námitkách, kdy lékařka dospěla k závěru, že rozhodující příčinu žalobcova dlouhodobě nepříznivého stavu představuje zdravotní postižení uvedené v kapitole IX., oddělení A, položce 1, písm. c) přílohy k vyhlášce č. 359/2009 Sb., kterou se stanoví procentní míry poklesu pracovní schopnosti a náležitosti posudku o invaliditě a upravuje posuzování pracovní schopnosti pro účely invalidity (dále jen vyhláška č. 359/2009 Sb.), pro které je stanovena míra poklesu pracovní schopnosti 50 - 60%, jež byla žalobci s ohledem na jeho další postižení dle ust. § 3 odst. 1 vyhlášky o posuzování invalidity navýšena o 10% na celkových 60%. Skutkový stav byl zjištěn z vypracovaného lékařského posudku, který se vypořádal se všemi rozhodujícími skutečnostmi a jednoznačně vymezil příčinu dlouhodobě nepříznivého stavu žalobce. S ohledem na námitky žalobce žalovaná navrhla provedení důkazu vypracování posudku příslušnou Posudkovou komisí Ministerstva práce a sociálních věcí. Žalovaná i nadále trvala na svém rozhodnutí a navrhla, aby soud žalobu zamítl.

Při ústním jednání konaném dne 15. 5. 2017 byla konstatována omluva žalobce ze dne 12. 5. 2017 pro zhoršení jeho zdravotního stavu s tím, že v této omluvě současně žalobce souhlasil s projednáním věci v jeho nepřítomnosti.

Pověřená pracovnice žalované pak při tomtéž ústním jednání před soudem odkázala na písemné vyjádření k žalobě a po provedení dokazování čtením posudku Posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí v Ústí nad Labem ze dne 20. 10. 2016 uvedla, že rozhodnutí ve věci ponechává na úvaze soudu.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumával podle části třetí hlavy druhé prvního dílu zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost napadeného rozhodnutí, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení rozhodnutí dle § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud z úřední povinnosti podle § 76 odst. 2 s. ř. s. přihlídnout toliko k takovým vadám napadeného rozhodnutí, které vyvolávají jeho nicotnost. Takové nedostatky v projednávané věci ovšem zjištěny nebyly.

Po přezkoumání skutkového a právního stavu a provedeném ústním jednání dospěl soud k rozhodnutí, že žaloba byla podána důvodně.

Z obsahu předloženého správního spisu soud zjistil, že prvoinstanční rozhodnutí bylo vydáno na základě posudkového lékaře MUDr. V. Š. pověřeného vypracováním posudku pro Okresní správu sociálního zabezpečení Teplice, který při kontrolní lékařské prohlídce dne 18. 1. 2016 posoudil zdravotní stav žalobce a dospěl k závěru, že ten je invalidní dle ust. § 39 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění, avšak nejde již o invaliditu třetího stupně dle ust. § 39 odst. 2 písm. c) téhož zákona, nýbrž o invaliditu druhého stupně dle ust. § 39 odst. 2 písm. b) stejného zákona, když z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu díky postižení uvedenému v kapitole IX., oddělení A, položce 1, písm. b) přílohy k vyhlášce č. 359/2009 Sb., poklesla jeho pracovní schopnost o 40% s tím, že míra poklesu pracovní schopnosti se s ohledem k dalším žalobcovým postižením ve smyslu § 3 odst. 1 citované vyhlášky zvyšuje o 10% a celkově tedy míra poklesu pracovní schopnosti dosahuje 50%. Na základě tohoto posudku žalovaná vydala dne 23. 2. 2016 výše citované rozhodnutí, jímž byl žalobci snížen od 10. 3. 2016 invalidní důchod pro invaliditu třetího stupně na invalidní důchod pro invaliditu druhého stupně. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce námitky, v nichž uvedl, že nesouhlasí se snížením invalidního důchodu a žádá o přezkoumání napadeného rozhodnutí, neboť jeho zdravotní stav se nikterak nezlepšil, když je i nadále pacientem kardiologie, interny a endokrinologie.

Dále soud z obsahu správního spisu zjistil, že žalovaná si v rámci řízení o námitkách vyhotovila nový posudek o invaliditě ze dne 10. 5. 2016, který vypracovala MUDr. D. H. příslušná posudková lékařka oddělení námitkové a odvolací agendy žalované. Tato posudková lékařka opětovně posoudila zdravotní stav žalobce na základě předložené lékařské dokumentace a dospěla ke shodnému k závěru, že u žalobce rozhodující příčinou jeho dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu s nejvýznamnějším dopadem na pokles jeho pracovní schopnosti je zdravotní postižení uvedené v kapitole IX., oddělení A, položce 1, písm. c) přílohy k vyhlášky č. 359/2009 Sb., díky kterému se stanovuje míra poklesu pracovní schopnosti ovšem nikoliv na 40% nýbrž na 60% s tím, že míra poklesu pracovní schopnosti se ve smyslu § 3 a 4 citované vyhlášky se nemění. Oproti posudkovému lékaři Okresní správy sociálního zabezpečení Teplice tedy posudková lékařka oddělení námitkové a odvolací agendy žalované zvolila horní hranici procentního rozmezí dané položky pro další zdravotní komplikace. Na základě tohoto nového posudku bylo vydáno žalobou napadené rozhodnutí, kterým bylo potvrzeno prvoinstanční rozhodnutí ze dne 23. 2. 2016 s odůvodněním, že přes zvolení horní hranice míry poklesu žalobcových pracovních schopností, tj. 60%, nelze žalobcovým námitkám vyhovět a změnit stupeň invalidity.

Podle ust. § 39 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění je pojištěnec invalidní, jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu nastal pokles jeho pracovní schopnosti nejméně o 35 %. V souladu s odstavcem 2 citovaného ustanovení jestliže pracovní schopnost pojištěnce poklesla nejméně o 35 %, avšak nejvíce o 49 %, jedná se o invaliditu prvního stupně, nejméně o 50 %, avšak nejvíce o 69 %, jedná se o invaliditu druhého stupně a nejméně o 70 %, jedná se o invaliditu třetího stupně.

Dle ust. § 39 odst. 3 zákona o důchodovém pojištění se pracovní schopností rozumí schopnost pojištěnce vykonávat výdělečnou činnost odpovídající jeho tělesným, smyslovým a duševním schopnostem, s přihlédnutím k dosaženému vzdělání, zkušenostem a znalostem

a předchozím výdělečným činností. Poklesem pracovní schopnosti se rozumí pokles schopnosti vykonávat výdělečnou činnost v důsledku omezení tělesných, smyslových a duševních schopností ve srovnání se stavem, který byl u pojištěnce před vznikem dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu. V souladu s odstavcem 4 citovaného ustanovení se při určování poklesu pracovní schopnosti vychází ze zdravotního stavu pojištěnce doloženého výsledky funkčních vyšetření; přitom se bere v úvahu, zda jde o zdravotní postižení trvale ovlivňující pracovní schopnost, zda se jedná o stabilizovaný zdravotní stav, zda a jak je pojištěnec na své zdravotní postižení adaptován, schopnost rekvalifikace pojištěnce na jiný druh výdělečné činnosti, než dosud vykonával, schopnost využití zachované pracovní schopnosti v případě poklesu pracovní schopnosti nejméně o 35 % a nejvíce o 69 %, v případě poklesu pracovní schopnosti nejméně o 70 % též to, zda je pojištěnec schopen výdělečné činnosti za zcela mimořádných podmínek.

V odstavci 5 citovaného ustanovení je dále stanoveno, že za zdravotní postižení se pro účely posouzení poklesu pracovní schopnosti považuje soubor všech funkčních poruch, které s ním souvisejí. V souladu s odstavcem 6 citovaného ustanovení se za stabilizovaný zdravotní stav považuje takový zdravotní stav, který se ustálil na úrovni, která umožňuje pojištěnci vykonávat výdělečnou činnost bez zhoršení zdravotního stavu vlivem takové činnosti; udržení stabilizace zdravotního stavu může být přitom podmíněno dodržováním určité léčby nebo pracovních omezení. Dle odstavce 7 je pojištěnec adaptován na své zdravotní postižení, jestliže nabyt, popřípadě znovu nabyt schopností a dovedností, které mu spolu se zachovanými tělesnými, smyslovými a duševními schopnostmi umožňují vykonávat výdělečnou činnost bez zhoršení zdravotního stavu vlivem takové činnosti.

Procentní míra poklesu pracovní schopnosti se vždy určuje v celých číslech s tím, že procentní míry poklesu pracovní schopnosti podle druhů zdravotního postižení jsou uvedeny v příloze k vyhlášce č. 359/2009 Sb., kterou se stanoví procentní míry poklesu pracovní schopnosti a náležitosti posudku o invaliditě a upravuje posuzování pracovní schopnosti pro účely invalidity.

V projednávané věci tedy bylo žalobou napadeným rozhodnutím rozhodnuto o tom, že žalobci byl snížen od 10. 3. 2016 invalidní důchod pro invaliditu třetího stupně na invalidní důchod pro invaliditu druhého stupně, a to s odůvodněním, že z důvodu jeho dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu mu poklesla jeho pracovní schopnost o 50%, zatímco pro vznik invalidity třetího stupně je nutný pokles minimálně o 70%.

Jedním z předpokladů pro vznik a trvání nároku na invalidní důchod je tedy existence invalidity pojištěnce ve smyslu ust. § 39 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění, jak vyplývá z ust. § 38 téhož zákona. Bylo proto třeba zjistit, zda žalobce nadále splňoval ke dni vydání napadeného rozhodnutí podmínky invalidity ve třetím stupni, tj. zda u něj nastal pokles pracovní schopnosti nejenže nejméně o 35%, nýbrž nejméně o 70%, když brojí proti rozhodnutí žalované o snížení invalidního důchodu pro invaliditu třetího stupně na invalidní důchod pro invaliditu druhého stupně. V této souvislosti soud poznamenává, že v daném případě nebylo mezi účastníky řízení žádného sporu o tom, že by žalobce nezískal potřebnou dobu pojištění, což je druhý předpoklad pro vznik a trvání nároku na invalidní důchod, jak vyplývá z ust. § 38 zákona o důchodovém pojištění, a proto soud již bez dalšího vycházel ze skutečnosti, že žalobce získal potřebnou dobu pojištění.

Již výše bylo zmíněno, že napadené rozhodnutí bylo odůvodněno závěrem posudkové lékařky oddělení námitkové a odvolací agendy žalované, která učinila závěr o poklesu pracovní schopnosti žalobce a datu vzniku jeho invalidity. Soud se s tímto závěrem lékařky nespokojil, a protože nemá odborné lékařské znalosti, na nichž posouzení invalidity určitého stupně především závisí, vyžádal si proto v rámci předmětného soudního řízení v intencích ust. § 52 odst. 1 v návaznosti na ust. § 77 s. ř. s. odborný posudek od Posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí v Ústí nad Labem (dále jen „komise“), která je v těchto věcech dle § 4 odst. 2 zák. č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, povolána k posouzení zdravotního stavu žalobce. Tato komise nově posoudila celkový stav žalobce, dále také posoudila pokles jeho pracovní schopnosti a také trvání jeho případné invalidity včetně jakého stupně.

Z obsahu posudkové dokumentace vypracované dotyčnou komisí soud zjistil, že komise jednala v řádném složení, posudek byl vypracován po studiu a zhodnocení zdravotního stavu žalobce na základě předložené lékařské dokumentace a odborných lékařských nálezů dne 20. 10. 2016. Žalobce byl jednání komise přítomen a přímo při jednání komise byl vyšetřen odborným lékařem internistou. Dále je z posudkové dokumentace patrné, jaké lékařské nálezy měla komise k dispozici. Na základě posouzení všech zdravotních nálezů (odborné nálezy - kliniky nukleární medicíny a endokrinologie, neurologické, endokrinologické, kardiologické, ambulantně interní, zpráv z hospitalizací na interním oddělení, operačních protokolů, sona břicha a rentgenu páteře), obvodní zdravotní dokumentace lékařky MUDr. S., spisové dokumentace Okresní správy sociálního zabezpečení Teplice, lékařských zpráv a nálezů, které žalobce předložil v řízení před soudem, pak komise dospěla k závěru, že k datu napadeného rozhodnutí žalobce byl invalidní podle ust. § 39 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění ve znění zákona č. 306/2008 Sb., přičemž nadále šlo o invaliditu třetího stupně.

Komise konstatovala, že u žalobce se jednalo k datu vydání napadeného rozhodnutí o dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav, jehož dominující příčinou je ischemická choroba srdeční chronická se stavem po QIM přední stěny v roce 2010 a po PCI implantaci stentu RIA 1 s kompletní revaskularizací, akinesou anteroseptoapikální s aneurysmatem hrotu a mitrální insuficiencí.

Komise pokles schopnosti soustavné výdělečné činnosti posoudila dle kapitoly IX. – postižení srdce a oběhové soustavy, oddílu A – postižení srdeční, položka 2 ischemická choroba srdeční dále hodnocená podle položky 1 – chronická srdeční selhání, písm. c) – středně těžký pokles výkonnosti při funkčním hodnocení dle NYHA II – III, přílohy k vyhl. č. 359/2009 Sb., a to ve výši 60%. Komise písm. d) k hodnocení nepoužila, protože se nejedná o těžký stav s neschopností jakékoliv zátěže. Dále komise uvedla, že pokles žalobcovy pracovní schopnosti je ale větší pro řadu dalších interních onemocnění. Dle komise je žalobce schopen výdělečné činnosti jen za zcela mimořádných podmínek. Z těchto důvodů komise zvýšila procentní hodnocení dle ust. § 3 odst. 1, odst. 2 vyhlášky č. 359/2009 Sb. o 10% na celkových 70% žalobcovy míry poklesu pracovní schopnosti.

Po zhodnocení výše předestřených důkazů, které byly provedeny při soudním jednání, soud konstatuje, že Posudková komise Ministerstva práce a sociálních věcí v Ústí nad Labem jednala v řádném složení, že posudek ze dne 20. 10. 2016, jenž soud hodnotí jako stěžejní důkaz v tomto přezkumném soudním řízení, byl vypracován po náležitém zhodnocení zdravotního stavu žalobce na základě předložené lékařské dokumentace a odborných

lékařských nálezů. Žalobce byl přítomen při jednání komise a byl přešetřen přítomným odborným lékařem internistou.

Lékaři Posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí v Ústí nad Labem přitom oproti posudkovému lékaři Okresní správy sociálního zabezpečení Teplice a posudkové lékařky oddělení námitkové a odvolací agendy žalované ohledně míry poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti u žalobce dospěli k závěru, že dosahuje celkových 70% namísto toliko 60%, na základě čehož pak uzavřeli, že žalobce byl k datu žalobou napadeného rozhodnutí invalidní, a to nadále ve třetím stupni a nikoliv pouze ve druhém stupni.

Dále soud uvádí, že se ztotožnil s posudkovým závěrem komise, který ostatně nebyl žádným z účastníků řízení nikterak zpochybňován v řízení před soudem, poté co s ním byli seznámeni, a proto s ohledem na vše, co bylo uvedeno shora, dospěl k závěru, že žaloba je důvodná, neboť žalovaná při svém rozhodování o žalobcových námitkách vycházela z posudku příslušné posudkové lékařky oddělení námitkové a odvolací agendy žalované, jejíž posudek neodpovídal úplně zjištěnému skutkovému stavu.

Soud proto napadené rozhodnutí včetně jemu předcházejícího prvoinstančního rozhodnutí pro vady řízení ve smyslu ust. § 76 odst. 1 písm. b) podle ust. § 78 odst. 1, odst. 4 s. ř. s. ve výroku ad I. rozsudku zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení. Podle ust. § 78 odst. 5 s. ř. s. přitom platí, že pokud soud zruší rozhodnutí správního orgánu, je správní orgán v dalším řízení vázán právním názorem soudu. Bude proto na žalované, aby znovu o nároku žalobce rozhodla, přičemž bude vycházet z toho, že žalobce k datu vydání napadeného rozhodnutí byl nadále invalidní, a to ve třetím stupni invalidity.

Jelikož žalobce měl ve věci úspěch, soud podle ust. § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. uložil ve výroku ad II. rozsudku žalované zaplatit mu do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu nákladů řízení ve výši 41,-Kč za vynaložené poštovné spojené s podáním žaloby.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo

jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ústí nad Labem dne 15. května 2017

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D. v. r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Gabriela Zlatová